

Nr 76.

Af herr **Bergström**, i anledning af Kungl. Maj:ts förslag till förordning om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Kungl. Maj:t yttrar i sin motivering till proposition om inkomst- och förmögenhetsskatt: »När, såsom i fråga om förevarande skatteförslag, syftmålet är att så vidt möjligt träffa den på inkomst grundade skatteförmågan, ligger det uppenbarligen stor vikt uppå, att rätten till afdrag vid inkomstens taxering erhåller fullt bestämda, men ej heller för trångt fastställda gränser. Ju mera renodlad inkomsten blir, ju mer man genom afdrag tager hänsyn till de yttre förhållanden, som kunna inverka på skatteförmågan i allmänhet, desto kraftigare kan skatteskalen göras.»

Vidare framhålles att man vid uppgörande af detta skatteförslag framför allt haft för ögonen önskan att låta skatten följa den verkliga skatteförmågan. Någon förebråelse torde knappast kunna göras föredragande departementschefen med afseende på hans bemödanden att i frågans närvarande läge göra skatteskalen kraftig. Däremot kan man kanske med fog ställa sig tveksam, om han i alla afseenden följt sin uttalade afsikt att låta skatten följa den verkliga skatteförmågan, detta bland annat då man finner, att han icke förordat rättelse i nu gällande stadgande, att vid taxering af inkomst afdrag ej får ske för erlagda utskylder.

Kammarrätten har upprepade gånger framhållit det obilliga i detta stadgande och såsom sin mening angifvit, att skattskyldigs å krono- och kommunaldebetsedlar upptagna utskylder böra undantagas från beskattning. Föredragande departementschefen anför också, att han kan »icke annat än medgifva befogenheten af kammarrättens erinran», men framhåller att genom en sådan åtgärd skattens afkortning skulle komma att minskas med antagligen minst 2,000,000 kronor.

Emellertid står det för mig klart att vid anordnande af en progressiv skatt afdrag för utskylder är oundgängligt, om man ej vill trampa rätten under fötterna. Den skattskyldige har fräntagits en del af inkomsten i skatt, och det kan väl då vara icke blott som kammarrätten uttrycker sig obilligt, utan också orimligt att äfven på detta den skattskyldige frångagna belopp ånyo uttaga en progressiv skatt.

På grund af hvad jag sålunda anfört vågar jag vördsamt hemställa,

det Riksdagen behagade besluta att följande paragrafer erhålla nedanstående lydelse:

§ 10.

Skattskyldig äge vidare rätt till afdrag för utskylder: — — — — ränta — — — — som här utöfvats.

§ 11.

Vid taxering af inkomst må afdrag icke ske: för den skattskyldiges lefnadskostnader — — — — — eller försäljningen bestämda.

Stockholm den 4 april 1910.

Alb. Bergström.

I motionens syfte instämma:

Knut Larsson.

Gottfr. Olsén.